

«ΤΟ ΣΥΝΝΕΦΟ ΠΟΥ ΑΚΙΝΗΤΕΙ» ΤΟΥ Τό-Έμ-Μέϊ

«Άνοιξη βροχερή», λέει ο Τό-Έμ-Μέϊ,
«Άνοιξη βροχερή στὸν κῆπο».

I.

Τὰ σύννεφα μαζεύτηκαν, καὶ μαζεύτηκαν
καὶ ἡ βροχὴ πέφτει καὶ πέφτει,
Τὰ ὀκτῶ στρώματα τ' οὐρανοῦ
σὲ μιὰ σκοτεινὴ θολούρα διπλωμένα,
Καὶ ὁ πλατύς, ἐπίπεδος δρόμος πέρα μακριὰ ν' ἀπλώνεται.
Σταματῶ στὸ δωμάτιό μου κατὰ τὴν Ἀνατολή, ἤσυχα, ἤσυχα,
Καὶ ἀπαλὰ χαϊδεύω τὸ νέο μου βαρέλι τοῦ κρασιοῦ.
Οἱ φίλοι μου εἶναι ἀποξενωμένοι, ἢ λείπουν μακριὰ πολὺ,
Σκύβω τὸ κεφάλι καὶ ἀκίνητῶ.

II.

Βροχή, βροχή, καὶ τὰ σύννεφα μαζεύτηκαν,
Τὰ ὀκτῶ στρώματα τ' οὐρανοῦ εἶναι θολούρα σκοτεινὴ,
Ἡ ἐπίπεδη γῆ ἔγινε ποταμός.
«Κρασί, κρασί, πᾶρτε κρασί!»
Πίνω δίπλα ἀπὸ τὸ παράθυρό μου τ' ἀνατολικό,
Σκέφτομαι τὴν κουβέντα καὶ τὸν ἄνθρωπο,
Καὶ καμιὰ βάρκα, καμιὰ ἄμαξα, δὲν ζυγώνει.

III.

Τὰ δέντρα στὸν κῆπο μου ποὺ βλέπει στ' ἀνατολικά
εἶναι φορτωμένα νέα κλαδιά,
Καὶ προσπαθοῦν καινούργια ν' ἀνακινήσουμε στοργή,
Κι οἱ ἄνθρωποι λένε πῶς ὁ ἥλιος κι ἡ σελήνη συνεχίζουν νὰ κινοῦνται
γιατί μιὰ θέση ἀναπαυτικὴ νὰ βροῦνε δὲν μποροῦν.

Τὰ πουλιὰ φτερουγίζουν γιὰ νὰ καθίσουνε στὸ δέντρο μου,
καὶ νομίζω πῶς τ' ἄκουσα νὰ λένε,
«Δὲν εἶναι πῶς ἄνθρωποι ἄλλοι δὲν ὑπάρχουν
Ἀλλὰ τοῦτος ὁ τύπος μας ἀρέσει καλύτερα ἀπ' ὅλους,
Ὅμως ὅσο κι ἂν ἐπιθυμοῦμε νὰ μιλήσουμε
Δὲν μπορεῖ τὴν θλίψη μας νὰ καταλάβει».

Τ'άο Γιουάν Μίνγκ, 365-427 π.Χ.

Μτφ. Χρήστου Χατζηγεωργίου. Pound, Ezra. *Cathay: Translations by Ezra Pound for the Most Part from the Chinese of Rihaku, from the Notes of the Late Ernest Fenollosa, and the Decipherings of the Professors Mori and Ariga*. London: Elkin Mathews (Cork Street), 1915.